

HÄIVEEN TAPPAUSKIRJAT

PIHLAJA-
PALATSI

MARI RENKO

MARI RENKO

PIHLAJA-
PALATSI

HÄIVEEN TAPAUSKIRJAT 1

ENSIMMÄINEN PAINOS

© MARI RENKO JA WSOY 2025

ISBN 978-951-0-51416-0

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

Jurille ja Tiialle
ja vihreille huiveille

LUKU 1

Siellä missä valo ja varjo kohtasivat, pimeyden rajamaalla, missä äänet vaimenivat kuiskauksiksi, piileskeli Häive.

Ilma tuoksui raitiovaunujen savulta ja bergamottikynttilöiltä, joita Ilisiran kaupungin asukkaat olivat sytyttäneet juhlan kunniaksi. Illan kosteus tunkeutui hupun alle ja mais-tui kielellä ihmisten saasteilta.

Varjonpäivä oli saapunut kantaen lupausta myrskystä. Hämärtyvässä illassa kartanon ikkunat hohtivat kultaista valoa, kutsuivat sisälle turvaan yöltä ja sen olennoilta. Hermostunut puheensorina ja iltapukujen kahina täyttivät piha-maan, kun vieraat kiirehtivät vaunuistaan kohti kaiverruksin koristeltua etuovea. He vilkuilivat taivasta, tarttuivat hattui-hinsa ja kohottivat helmojaan ehtiäkseen muiden joukkoon.

Häive ei tiennyt mitään parempaa kuin juhlat, jonne saa-puivat kaikki ihmishovin silmäätekevät. Niin paljon melua ja naurua, niin paljon mahdollisuuksia, niin paljon varas-tettavaa.

Oli käynyt tuuri, että keikan ilmaantuessa Varjonpäivä oli ollut aivan nurkan takana. Silloin ihmiset kokoontuivat yhteen ja vetivät ylleen naamiot leikkien, etteivät pimeyden houkuttelemat pahat henget siten huomaisi heitä. Se oli täy-dellinen tilaisuus ryöstöretkeen.

Yleensä Häive nauroi ihmisten typerille uskomuksille, mutta tästä hän piti. Hän oli joskus kuullut, että Varjonpäivää oli alettu viettää aikana, jolloin keijut hallitsivat Adiviaa ja piinasivat ihmisiä ryöstelemällä niin heidän aarteitaan kuin lapsiaan. Poloiset yksinkertaiset olennot olivat kuvitelleet, että naamiot voisivat kätkeä heidät ylivertaisilta taikaolentoilta.

Piiloutuminen oli turha toivo, kun Häive oli liikkeellä. Hän näki heidät kaikki. Hän huomasi jokaisen pitsisen hihansuun välistä karkaavan kimalluksen, jokaisen helmi-kaulanauhan välähdyksen, joka ikisen taskuun sujutetun kiiltävän kellon.

Häive oli nimi, jonka Ilisiran kaupungin asukkaat olivat antaneet heitä neljä vuotta piinanneelle varkaalle. Ely ei pannut lempinimeään pahakseen. Hänen mielestään se sopi oikein hyvin hämärissä vaanivalle keijuvarkaalle.

Koko päivän matalalla roikkuneet pilvet olivat saaneet viimein tarpeekseen ja päästivät kantamansa veden putoamaan. Ely oli hetkessä läpimärkä, mutta hän ei hievahtanutkaan, vaikka sade valui hyytävinä noroina hänen mustan takkinsa alle.

Sade oli sillä hetkellä Elyn paras ystävä. Sen kohina peittäisi varomattomat äänet, vaikkei hänellä ollutkaan tapana päästää sellaisia, ja se syvensi varjoja entisestään.

Viimeisetkin vieraat riensivät sisälle. Ilisiran kellotornin kumina kantautui sateen ropinan ylitse. Hetken päästä valo sammui Elyn tarkkailemasta ikkunasta. Juhlien emäntä oli tehnyt sisääntulonsa. Siitä Ely tiesi, että hänen aikansa oli tullut.

Hän suoristautui hitaasti piilopaikastaan viereisen talon savupiipun ja katon kulman välistä. Vihreän kartanon pihalla ei liikkunut ketään. Myös Läntinen puistokatu oli tyhjä. Vain

kauempana kulkevan raitiovaunun valot rikkoivat syysillan pimeyttä, mutta se pysyttelisi rahvaan alueella, sillä aateliset suosivat yhä hevosvaunuja. Ja he kaikki olivat jo juhliessa.

Ely varmisti, että tumma huppu oli paikoillaan peittämässä hänen hiuksensa. Hänen uransa ainoa virhe oli tapahtunut hänen ensimmäisellä murtokeikallaan, kun hän ei ollut tajunnut peittää hopeanharmaata kuontaloaan ja vartija oli huomannut sen heijastaman valon varjojen keskeltä.

Vaikka tekisit kaikkesi, Elymus, et koskaan pääse eroon virheistäsi.

Ely pyyhki sateen silmistään ja teki parhaansa ollakseen kuuntelematta ääntä, joka puhui hänen päänsä sisällä.

Aina toinen, aina pelkkä hopeaprinssi.

Ihan niin kuin Ely olisi välittänyt prinssinä olemisesta. Hän viihtyi oikein hyvin siellä, missä olikin, eli näpistämässä ihmisten vaalimia aarteita maailmassa, jonka nämä olivat varastaneet keijuilta. Käänteiseen hän ei kaivannut lainkaan. Eikä hän varsinkaan kaivannut kaikkia niitä vaatimuksia ja tehtäviä, joita hänelle oli yritetty sysätä, vaikkei hän edes ollut veljensä tavoin kruununprinssi.

Vaikka keijut eivät voi valehdella muille, he voivat valehdella itselleen.

Ely ei jäänyt kuuntelemaan, vaan nousi katon harjalle ja käveli sen reunalle. Hän pysähtyi siihen arvioimaan tilannetta.

Matkaa katolta katolle oli vain kymmenisen jalkaa. Rikkaiden talot olivat lähekkäin, sillä kaikille piti olla tilaa Keskuspuiston laidalla. Poltetut metsät sentään, jos joku aatelisista joutuisi majoittumaan seuraavassa talorivistössä.

Ely kipristeli varpaitaan pehmeiden, sukkamaisten nahka-kenkiensä sisällä ja tunnusteli pintaa allaan. Katto oli sateesta liukas, mutta se ei ollut ongelma. Ei Häiveelle.

Hän vilkaisi vielä määränpäättään ennen kuin kääntyi. Sydän löi nopeammin, hengitys suhisi kurkussa ja vaatteet hiersivät ihoa. Kattotiilet ratisivat hiljaa ja hänen kasvojensa alaosaa peittävä kangas haisi märältä villalta. Jossain kaukana pilvien keskellä taas yksi armeijan ilmalaiva lipui ylitse. Sen hurina värisytti ilmaa hädin tuskin havaittavasti. Katulamppujen keltainen hohde piirsi esiin yksityiskohtia: savupiippujen rosoinen pinta, parvekkeen metalliset köynnökset, pisarat hänen takkinsa kankaalla.

Se ei ollut hermostusta, vaan hänen ylivirittyneet keijuaistinsa.

Kaikki se havaintojen tulva oli tarpeen keikoilla, mutta Ely inhosi sitä. Maailma oli liian terävä, ääni hänen mielessään liian voimakas. Pimeys sykki hänen sisällään ja uhkasi murtautua ulos sieltä, mihin hän oli sen piilottanut.

Kun tämä olisi ohi, hän suuntaisi suoraan Lyrissan klubille ja turruttaisi liiat kulmat todellisuudesta. Hän oli palkkionsa ansainnut.

Päkiöidensä varassa Ely kiepahti ympäri nopeammin kuin vesipisarat putoilivat hänen ympärillään. Yksi henkäys sisään, yksi ulos, ja hän kiisi yli katon. Reunalla hän ei epäröinyt, vaan ponnisti ilman ja veden halki yhdessä pitkässä kaaressa, vain varjona yössä.

Eikä hän päästänyt ääntäkään, ei ainakaan sellaista, jonka ihmiskorva olisi sateen yli voinut kuulla, kun laskeutui seuraavalle katolle. Hän kyyristyi saman tien ja sulautui varjoihin.

Nyt hän ei jäänyt odottamaan. Leikki oli alkanut.

Ely puikkelehti ylemmäs, kiepautti itsensä savupiipun ympäri ja hyppäsi ilmaan päätyen yhdelle lukuisista parvekkeista. Hän kurkisti sisään lasiovista, jotka oli jaettu pikkuruisiin ruutuihin.

Niiden takaa löytyi pienen tornin ullakkohuone ja ilmeisesti jonkun perheenjäsenen makuukamari. Naisen, nuoren sellaisen, Ely päätteli. Pylvässängylle oli heitelty useita eri värisiä ihmisten rättejä, ja pukeutumispöytää koristi puuterirasoiden, hajuvesipullojen ja hiushärvätysten sekasotku. Kukallisella varjostimella varustettu jalkalamppu oli unohnutut palamaan.

Pöytäkello näytti kymmentä yli seitsemää. Ely oli etuajassa, mutta se ei haitannut. Ei silti kannattanut jäädä vitkastelemaan.

Ely kokeili messinkistä ovenkahvaa. Se kääntyi vaivatta. Hän virnisti kiitollisena varomattomille tytönhupakoille.

Hän livahti sisään ja astui pehmeälle matolle, joka kostui heti hänestä valuvasta vedestä. Ely ei välittänyt, sillä vaikka joku huomaisikin jäljet, silloin olisi jo myöhäistä.

Hänen kohteensa sijaitsi talon toisella laidalla, mutta Meeran pikkulinnut olivat kertoneet, ettei sinne kiivettäisi noin vain. Ely joutuisi etsimään reitin sisäkautta. Se ei haitannut. Pieni lisähaaste vain lisäsi mielenkiintoa.

He olivat harkinneet sitäkin, että hän olisi ottanut juhla-vaatteet mukaan ja esiintynyt yhtenä vieraista. Ongelma oli vain, että Elyllä ei ollut Ryon taitoa sulautua joukkoon, ainaakaan ihmisjoukkoon, vaikka hän olisikin peittänyt teräväkärkiset korvansa, värjännyt hiuksensa maan väriseksi ja vetänyt naamion kasvoilleen. Hän herätti aina liikaa huomiota.

Niinpä hän piti mustan pukunsa yllään, mutta vapautti sentään kasvonsa. Valeasuille ei ollut tarvetta. Kukaan ei näkisi häntä. Kukaan ei koskaan nähnyt Häivettä.

Hän laskeutui kierreportaat alempaan kerrokseen ja vilkaisi ympärilleen. Käytävässä ei liikkunut ketään. Alhaalta kuului vaimeaa puhetta ja viulunsoittoa. Täälläkin vain yksi ihmisten rätisevä sähkölamppu valaisi tylsiä maalauksia tylsistä

ukkeleista ja niin taidokkaasti muotoiltua lipastoa, että sen oli pakko olla keijutyötä.

Elyä eivät kiinnostaneet hänen kansaltaan varastetut esi-neet. Hänhän oli siellä tasoittaakseen tilejä. Ei sillä, että hän olisi aikonut jakaa saalistaan yhdenkään keijun kanssa. Hän inhosi lajitovereitaan lähes yhtä paljon kuin ihmiset.

Ely tunsi sisällään kihelmöinnin, joka alkoi aina, kun hän lähestyi määränpäättään. Se levisi sormenpäihin, kun ne val-mistautuivat tarttumaan rikkauksiin.

Kaipaatko kultaa niin paljon vain siksi, että tiedät itse olevasi arvoton?

Ely sävähti, kun Cory jatkoi kuiskailuaan. Ei se tietenkään ollut oikeasti Cory, vaikka käyttikin hänen ääntään. Elyn veli ei ikinä sanoisi mitään tuollaista ääneen, moitteeton kulta-prinssi kun oli.

Hän oli puolivälissä seuraavia portaita, kun kaksi palvelus-tyttöä ilmestyi niiden alapäähän. Heillä oli ihmispalvelijoi-den naurettavat, tärkätyt mustat mekonkuvatukset, valkoiset myssyt ja esiliinat sekä kasvoillaan yksinkertaiset naamiot. Ely painautui heti vasten seinää, mutta tytöt eivät edes vil-kaisseet hänen suuntaansa vaan keskittyivät supattelemaan toisilleen. He kääntyivät alakertaan päin.

Ely hiipi perässä.

Nyt musiikki ja vieraiden lörpöttely kuuluivat jo selvem-min. Lasit kilisivät vastakkain. Ely saattoi aistia pohjakerrok- sessa vallitsevan pöyhkeilyn ja teennäisyyden.

Hän hivuttautui upottavaa mattoa pitkin peremmälle taloon, mutta kun hän kuuli kilahduksen nurkan takaa, ei hänelle jäänyt muuta vaihtoehtoa kuin avata vieressään oleva ikkuna ja livahtaa siitä taas ulkopuolelle. Hän ehti juuri vetää lasin kiinni perässään, kun ohi kiiruhti naamioitu palvelus-tyttö tasapainotellen isoa, kuvulla peitettyä tarjotinta.

Ely roikkui sormiensa varassa kapeasta ikkunalaudasta ja tuki päkiöitään seinään. Juuri, kun hän oli päättänyt reitin olevan selvä, seinällä häivähti jonkun varjo. Ely päästi jalkansa vapaaksi ja pudottautui pelkkien käsiensä varaan. Hän kirosi omaa typeryyttään. Olisi pitänyt noudattaa sovittua aikataulua, sillä tietenkin väkeä riitti myös ylempiin kerroksiin juhlien aikana. Aina oli palvelijoita ja tutkimusretkille harhautuvia vieraita.

Hän roikkui siinä ja pohti, yrittäisikö sittenkin kiivetä ulkoseinää pitkin perille. Hän pystyisi siihen. Hänen ei vain tehnyt mieli. Oli kylmä, taivas syyti edelleen vettä, eikä ikkunan lukon tiirikoiminen kohmeisin sormin innostanut.

Niinpä hän päätti luottaa onneensa ja mikä tärkeämpää, Ryoon.

Hänellä ei ollut kelloa mukanaan, mutta hän oli melko varma, että heidän sopimansa hetki oli pian käsillä. Pitäisi jaksaa vielä vähän aikaa, vaikka kaikki hänen aistinsa käskivät kiipeämään takaisin sisälle.

Tänne sinä kuulut. Ulos yksinäsi, pois kunnollisen väen parista, Coryn ääni sanoi.

Ely tuhahti. Vai kunnollisen väen? Nämä ihmiset olivat vastuussa vuosisatoja kestäneestä keijujen ja muun taikaväen sorrosta ja syrjinnästä. Oli vain oikein, jos Ely näpisti heiltä muutaman helyn tai perintökalleuden.

Taivasalla roikkuminen ei kuitenkaan ollut Häiveen arvon mukaista. Hän ei odottaisi yhtään kauempaa.

Kuin tilauksesta huuto halkaisi iloisen rupattelun.

Ely virnisti. Hän kuunteli nousevaa melutasoa, kun alakerran kohtaous pääsi kunnolla vauhtiin. Käytävästä kantautui juoksuaskelia. Kun hän oli varma, että kaikki olivat kiiruhtaneet katsomaan, mikä oli hätänä, hän heilautti itsensä takaisin ylös ja sujahti ikkunasta sisään.

Ketään ei näkynyt. Alakerrasta kantautui yhä valitusta ja järkyttynyttä puheensorinaa. Joku jopa itki. Ryo saisi kuvailla tarkkaan, millaisen esityksen oli laittanut pystyyn, kun he pääsisivät tuoppiensa äärelle.

Ely kurkisti nurkan taakse, mutta sekin käytävä oli tyhjä. Yksi ovista oli raollaan. Juuri siinä kohtaa, missä Meera oli kertonut työhuoneen sijaitsevan.

Ei kai kukaan tekisi töitä keskellä omia pirskeitänsä? Tosin Ely oli kuullut talon isännän olevan suorastaan sairaalloisen omistautunut uralleen.

Hän hiipi oven luo ja kuunteli. Ei pihaustakaan. Hän kurkisti raosta, eikä nähnyt muuta kuin kirjahyllyjä ja maalauksia. Yksikään niistä ei esittänyt uppoavaa laivaa, jonka takaa kassakaapin pitäisi löytyä.

Sinä epäonnistut taas. Murrut, kuten aina ennenkin, ja maailma näkee, kuka todella olet.

Cory oli väärässä. Ely ei epäonnistunut ikinä, ei keikoillaan. Hän oli taitavin koko Ilisiran kaupungin varkaista. Poliisien vihollinen, aatelisten kauhu. Hän oli Häive.

Ja Häiveen vaistot sanoivat, ettei huoneessa ollut ketään. Ely livahti sisään ja sulki oven perässään hiljaa. Nopea vilkaisu varmisti, että hän oli ollut oikeassa.

Tosin vain tavallaan. Huoneessa ei ollut ketään, ei nimitäin ketään elävää.

Työpöydän vieressä, kohdassa, joka oli ollut ovelta näkymättömissä, retkotti ihmismies. Hänen silmänsä tuijottivat kattoon kuin hämmästellen sen olemassaoloa. Harmahtavan ruskeat hiukset olivat yhä tarkasti kammatut ja musta juhlapuku moitteeton siististi solmittua rusetia myöten, lukuun ottamatta kirkkaanpunaista läiskää, joka tahrasi valkoista kauluspaitaa. Miehen alla oli lammikko samaa, hehkuvan väristä ihmisverta.

Elyn ensimmäinen ajatus oli pötkiä pakoon, joko ovesta takanaan tai ikkunasta peräseinällä välittämättä siitä, kuinka monta lasinsirpaletta Ryon täytyisi myöhemmin kaivaa hänen rystysistään. Sen sijaan hänen silmänsä nauliintuivat tauluun ihmisen takana. Se oli juuri sellainen kuin Meera oli kuvaillut. Vyöryviä aaltoja ja kuolemaa.

Ely nielaisi. Hänen pitäisi häipyä.

Hän otti askeleen kohti taulua.

Tämä ei muuta mitään, hän vakuutti itselleen. Suunnitelma oli sama. Kassakaappi auki, sisältö mukaan ja ulos. Hänen ei tarvitsisi välittää vanhasta ukosta. Ukko ei ainaakaan välittänyt hänestä, eikä välittäisi enää koskaan yhtään mistään. Ei varsinkaan siitä, että Ely aikoi ryöstää hänet.

Ely pysähtyi ruumiin eteen.

Se on vain kuollut ihminen, hän sanoi itselleen. Sitä ihmiset tekevät. He kuolevat.

Silti se kammotti häntä. Oli ollut eri asia törmätä kaduilla asuessaan muihin suuntansa hukanneisiin, joiden liian pitkään kitunut elämänliekki oli viimeinkin tukahtunut. Tai todistaa alamaailman roistojen kahakoita tai kompuroida vampyyrin uhriin sivukujalla. Täällä rikkauden ja loiston keskellä eloton ruumis näytti väärältä.

Kuolemasta ei voinut olla kauaa, Ely tajusi. Verilammikko kasvoi yhä ja alkoi vasta muuttua reunoiltaan tummemmaksi.

Hän kumartui ja sulki ihmisen silmät. Miehen iho oli vielä lämmin.

Vapauduttuaan ukon katseesta Ely tunsu taulun vetävän häntä taas puoleensa. Hän harppasi ruumiin yli ja kurotti kättään. Kihelmöinti oli palannut. Hänen sormiaan aivan poltteli.

Heti kun ne osuivat kehykseen, hän tiesi jonkin olevan vialla.

Ely heilautti taulun edestään. Takaa paljastui syvennys, jonka perällä oli pieni, avonainen kassakaappi.

Hän syöksähti tutkimaan sitä, vaikka aavisti jo kaiken olevan turhaa.

Papereita ja pari rahakääröä ylähyllyllä, ei muuta. Alempana takaseinään nojasi pinkka kirjeitä. Niiden edessä oli tyhjä paikka. Ely tuijotti sitä voimatta uskoa silmiään. Hän perääntyi vaivautumatta sulkemaan kaapinovea tai taulua paikalleen.

Hänen jalkansa takertui johonkin ja painopiste muuttui. Nopeasti hän ojensi selkensä, heilautti käden olkansa yli ja pyörähti sen varassa takaisin jaloilleen päätyen kyyristyneeseen valmiusasentoon.

Se oli vain ihmisen raato, jonka hän oli järkytyksessään ehtinyt jo unohtaa.

Kuolleen miehen ilme oli yhä hämmästynyt suljetuista silmistä huolimatta. Joku oli tappanut ukon ja varastanut tämän aarteon. Elyn aarteon.

Hän katsoi kättä, jonka varassa oli pyörähtänyt. Musta hanska kiilteli verestä.

Ennen kuin hän ehti edes harkita pyyhkivänsä sitä johonkin, huoneen ovi lennähti auki. Ely kohotti katseensa ja jännitti lihaksensa valmiina ponnahtamaan liikkeelle, mutta jähmettyi nähdessään häneen suunnattujen aseiden piiput.

Hänen olisi sittenkin pitänyt kuunnella Corya.

LUKU 2

Oli outoa, kuinka niin suuret kädet saattoivat olla niin tarkat, Viona ajatteli, kun hän katseli miten herra Hastfeld kiristi pik-kuruksen mutterin juuri oikealle kireydelle. Edes nahkahanskat, joita mies käytti aina, eivät häirinneet prosessia.

Herra Hastfeld riisui suurentavan luupin, astahiti taaksepäin ja tarkasteli aikaansaannostaan. Hän pyöritti kampea, mikä sai männän ja kaikki siihen liitetyt osaset liikkumaan harmoniassa.

”Se toimii”, Viona hihkaisi.

”Emme tiedä sitä ennen kuin pääsemme testaamaan käytännössä”, herra Hastfeld sanoi.

”Sen on pakko toimia. Olen tarkistanut kaikki laskelmamme viisi kertaa. Niissä ei ole virheitä.”

”Kunhan tulet vanhemmaksi, huomaat, ettei maailma toimi laskelmilla. Se keksii aina jotain, mikä voi mennä pieleen.”

Viona puristi huulensa yhteen. Thomond Hastfeld oli häntä lähes neljä vuosikymmentä vanhempi, mutta Viona oli täyttänyt kahdeksantoista jo kolme kuukautta sitten. Hän ei ollut enää se lapsi, joka oli livahtanut miehen laboratorioon ihmettelemään kaikkia eriskummallisia kojeita ja oudosti pulputtavia pulloja.

Herra Hastfeld oli itsekin myöntänyt, ettei olisi pärjännyt ilman Vionan apua. Lentohärvelin rakentaminen oli ollut miehen unelma jo pitkään, mutta vasta yhdessä he olivat ratkaisseet, kuinka tehdä siitä totta.

”Pienoismalli toimi moitteettomasti”, Viona muistutti.

”Niin tosiaan toimi.” Herra Hastfeld hymyili Vionalle.
”Meistä tulee vielä kuuluisia koko Adivian valtiossa.”

Kävelykeppiinsä tukeutuen Viona astui taaksepäin, jotta näkisi härvelin kunnolla. Se oli vaikuttava. Kaksi suurta kangaspäällysteistä siipeä kohosi sen kyljistä kaarina kuin suunnattomalla linnulla, mutta todellinen taidonnäyte oli roottori, jonka jokainen lapa oli tarkasti muotoiltu tarjoamaan optimaalista nostetta. Roottorin edessä oli ensimmäinen istumapaikka syvällä metallirungon sisällä ja toinen sen takana. Nokan tilalla oli kuparinen propelli, joka kiilteli uutuuttaan laboratorion kirkkaiden lamppujen valossa, ja pyrstönä toimi säädeltävä peräsin.

Siitä tulisi menestys. Ilmalaivat olivat liian suuria ja kömpelöitä, jotta niistä olisi ollut hyötyä yksityishenkilöille. Kuumailmapallot taas olivat hitaita. Tällä koneella kuka tahansa voisi pyrhätä ilmaan etupihaltaan ja poiketa vaikka ostoksille alakaupungille.

Herra Hastfeld sulki härvelin alaosan luukun piilottaen hienon koneiston sen taakse ja asetti salvan paikoilleen. Hän silitti koneen kylkeä.

”Meidän pitää vielä keksiä sille sen arvoinen nimi”, herra Hastfeld sanoi. Hän näytti niin innostuneelta, että hänen olemustaan yleensä leimaava väsymys oli hetkeksi väistynyt. Hansikkaan peittämä käsi pyyhkäisi pois kasvoilta harmah-tavan hiuspehkon.

Viona silmäili taas siipiä ja kuparinhohtoisia metalliosia.
”Feenikssiipi?” hän ehdotti.

Herra Hastfeld vilkaisi häntä pöyristyneenä. ”Kai tuo oli vitsi?”

”Tiedät, etten harrasta vitsailua.”

”Kuningatar tuskin pitäisi siitä. Enkä minä halua nimetä tätä tulilinnuksi, se voisi olla huono enne.”

Vionan oli myönnettävä, että tuleen syttyminen ja tuhaksi palaminen ei kuulunut heidän tavoitteisiinsa.

”Olkoon lentohärveli, kunnes keksimme jotakin parempaa. Mutta jos testilento onnistuu, meidän on alettava miettiä markkinointia tosissamme. Kaikki sijoittajat käyvät silloin kimppuumme”, herra Hastfeld sanoi.

”Milloin me testaamme sitä?”

Herra Hastfeld pysähtyi miettimään. Hän vilkaisi nurkassa seisovaa tislaussettiä ja sitten kupolimaista kattoa, joka oli muokattu avautumaan. Se oli oikeastaan tarkoitettu helpottamaan tähtien tutkimista, sillä talon entinen omistaja oli kuulunut papistoon, mutta herra Hastfeld oli poistattanut suuren kaukoputken ja muuttanut observatorion omaksi työtilakseen.

”Ensin meidän pitää saada se pihamaalle. Olosuhteiden on myös oltava täydelliset.”

Viona nyökkäsi. ”Minulla on vapaata.”

”Löysitkö jo äitini kadonneen kaulakorun? Äläkä vain sano, että hän juoksutti sinua taas turhaan, ja koko komeus löytyi hatturasiaista.”

Viona pidätteli hymyään. ”Löysin sen. Se ei ollut Häiveen tekosia, mutta ei Maelda-rouvankaan. Yksi hänen debytanttioppilaistaan oli näpistänyt sen tanssiaisia varten.”

Herra Hastfeldin läpi kävi puistatus. ”Äiti varmasti laittoi hänet katumaan sitä karvaasti.” Hän taputti Vionan olkaa. ”Sinä se ratkaiset minkä tahansa ongelman.”

Viona ei ollut varma, oliko se totta, mutta hän otti koheteliaisuuden vastaan.

”Onko kaikki valmista polttoaineen kanssa?” hän kysyi, kun herra Hastfeld vilkuili taas laboratoriovälineitään kohti.

Mies huitaisi kädellään. ”Se on ollut valmis jo iät ajat.”

”Jokin muu kiinnostava projekti sitten?”

Herra Hastfeldin katse palasi koeputkista Vionan kasvoihin. ”Kehittelen tehtaalle uutta jäähdytysnestettä, mutta siinä on ongelmia. Viimeisin yritys vain savuaa yhdistettynä veteen, melkein kuin se palaisi, vaikkei mikään kuumene.”

Vaikka kemia ei ollutkaan Vionan vahvin oppiaine, hän avasi suunsa kysyäkseen asiasta tarkemmin. Hänet kuitenkin keskeytettiin.

”Äiti kysyy, otatteko te teetä”, ääni sanoi laboratorion ovelta. Se oli Lolalia.

Jokin Vionan sisällä valahti, mutta hän pakotti hymyn huulilleen. ”Jätitkö sinäkin Evertonien Varjonpäivän juhlat väliin?”

Se oli selvästi väärä kysymys.

Lolalia mulkaisi isäänsä. ”Olen arestissa”, hän vastasi raivoa tihkuvalla äänellä.

Viona värähti. Hän ei olisi halunnut olla Lolalia Hastfeldin vihan kohteena.

Herra Hastfeldille se taisi olla tuttua, sillä hän ei edes katsonut tyttärtään, vaan siirtyi säätämään minikokoista höyrykonetta, joka sekini oli yksi Vionan ja hänen keskeneräisistä projekteista. ”Minä en tarvitse mitään, mutta jos neiti Hollins haluaa, niin kaikin mokomin.”

”Ei kiitos”, Viona sanoi. ”Minun on parasta lähteä. Haluan vielä lukea tänä iltana ennen kuin äiti ja isä palaavat kotiin.”

Herra Hastfeld mutisi jäähyväiset ja Viona seurasi Lolaliaa kohti kartanon eteisaulaa. He kulkivat hiljaisuudessa, vain Vionan keppi kolahteli vasten lattiaa. Lopulta Vionan oli pakko sanoa jotakin.

”Näitkö, mitä saimme valmiiksi tänään?” hän kysyi ja yritti saada äänensä kuulostamaan kepeältä.

”Sen kamalan rakkineen vai?”

”Se on itse asiassa lentohärveli.”

Vionan ei tarvinnut pakottaa ylpeyttä sanoihinsa. Hän tiesi, että Lolalia piti häntä outona, aivan kuten kaikki muutkin hovissa. Se ei haitannut. Hän vain halusi olla outo ja pidetty, ei outo ja hyljeksitty. Avain siihen oli hyödyllisyys. Ihmiset pitivät niistä, jotka olivat hyödyllisiä.

”Ihan sama. Minä en ikinä menisi mokoman kyytiin. Sehän sekoittaisi kampauksen.”

Vionan käsi kohosi nutturalle, jolle palvelustyttö oli kietonut hänen tummanvaaleat hiuksensa aamulla. Hänen pitäisi keksiä ratkaisu asiaan. Kenties jonkinlainen lasinen suoja?

”En tajua, miten kehtaat väkertää isän kanssa tuolla loukossa. Eikö sinua nolota?” Lolalia kysyi.

Viona kompastui kynnykseen ja kompuroi sen yli eteishalliin. Hänen huono jalkansa melkein petti, ennen kuin hän sai tukeuduttua keppiinsä. Lolalia tirskahti.

”Ei se ole noloa. Me olemme tekemäisillämme läpimurron ilmailun kehittämisessä.” Viona kohensi silmälasejaan, jotka olivat heilahtaneet vinoon nenällä.

”Mitä kukaan sellaisesta välittää? Ette te saa yhtäkään hovinaista tuollaisen kyytiin. Eihän siihen edes mahdu istumaan turnyyrin kanssa.”

Viona tajusi Lolalian olevan oikeassa. Hän ei mitenkään osannut kuvitella vaikkapa omaa äitiään kiipeämään härveliin ja asettelemaan lentolaseja kasvoilleen. Hovin kiittolisuudesta unelmointi oli ollut ajanhukkaa.

”Minun pitää mennä”, hän sanoi ja kääntyi ovea kohti. Hän ei halunnut Lolalian näkevän pettymystä kasvoillaan.

”Niinhän sinä jo sanoit”, Lolalia totesi ivallisesti, eikä vaitunut hyvästelemään.

LUMOAVA MYSTEERIROMAANI VIE KEIJU- JA IHMISHOVIEN IKIAIKAISEN KIISTAN KESKELLE.

Varjonpäivän iltana Ilisiran aatelistet ovat koolla tanssiaisissa. Paikalla on myös Häive, hovia piinaava pahamaineinen keijuvaras. Keikka ei kuitenkaan suju suunnitelmien mukaan, kun juhlien isäntä löydetään kuolleen työhuoneestaan.

Tapausta selvittämään keijuhovi palkkaa Viona Hollinsin, nuoren aatelisetsivän, jonka tinkimättömiä tutkimuksia ei hidasta edes hänen kävelykeppinsä. Totuus on oletettua monimutkaisempi ja Viona huomaa pian tarvitsevansa Häiveen apua saadakseen sen selville.

Lainkuuliainen aatelisneiti ja röyhkeä mestari-varas muodostavat sukkelasti sanailevan parivaljakon, jonka täytyy oppia luottamaan toisiinsa, jos he haluavat löytää murhaajan.

Häiveen tapauskirjat -sarja on kiehtova yhdistelmä salapoliisiseikkailuja ja fantasiaa.

www.wsoy.fi

9 789510 514160

N84.2

ISBN 978-951-0-51416-0